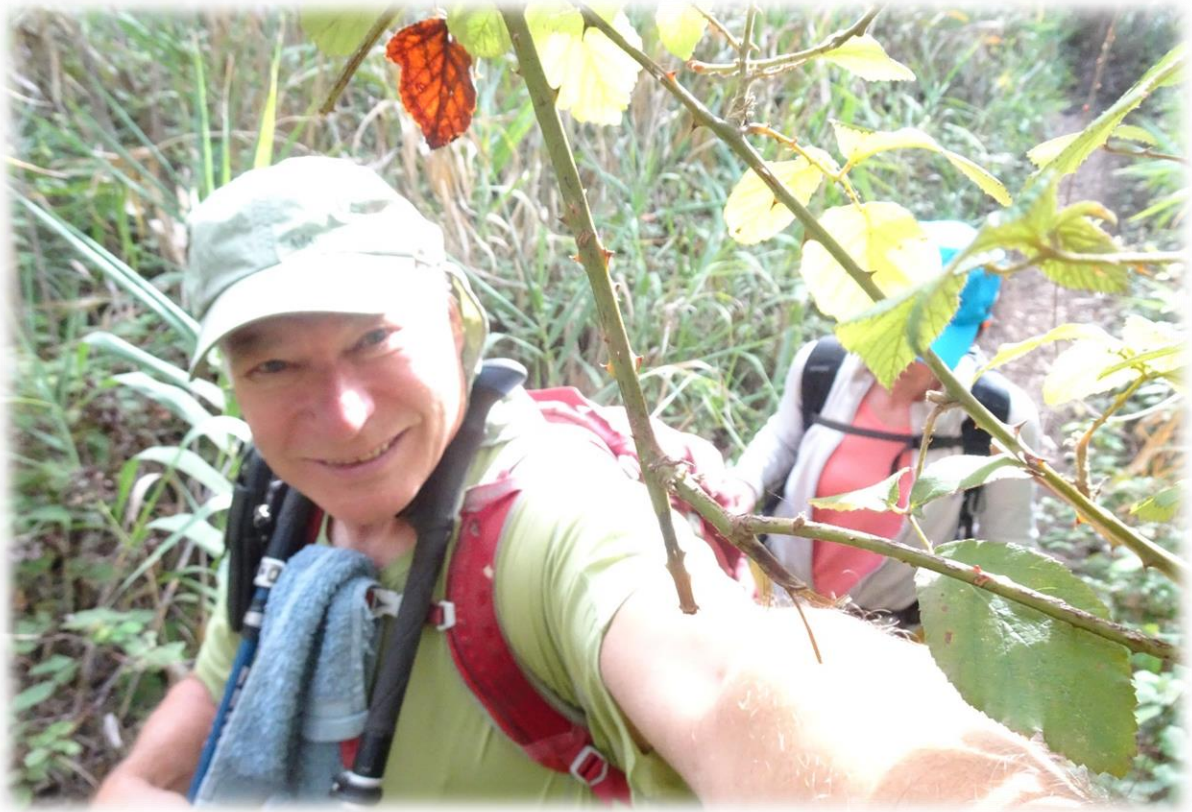


Het eiland wordt vaak geteisterd door de passaat, een wind die overwegend uit het noorden komt. Circa 40 dagen per jaar is er sprake van een Calima: een sterke wind vanaf de Sahara.

Dit resulteert in hoge temperaturen en veel fijn zand in de lucht. Maar de laatste jaren stel ikzelf vast dat er nagenoeg evenveel dagen zijn met zand in de lucht, als dagen zonder zand.





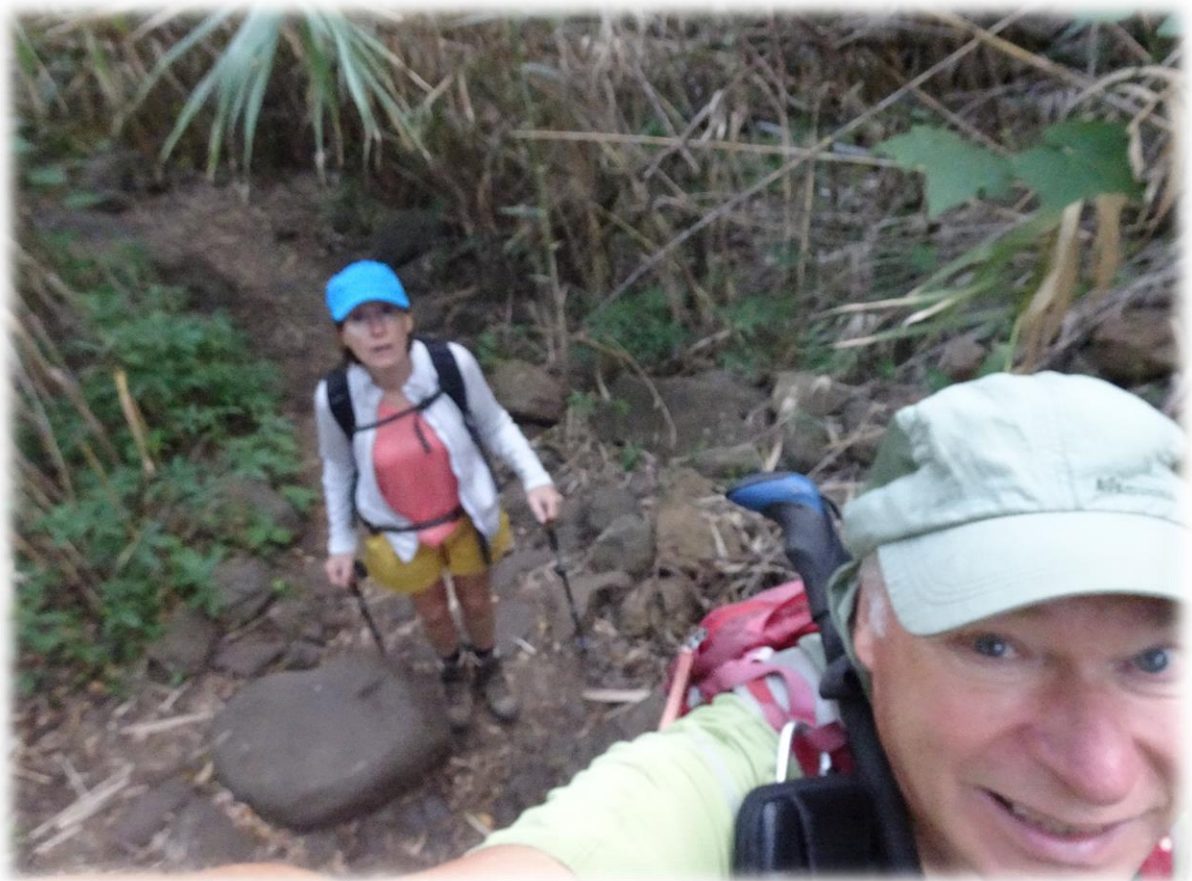
Het zand in de lucht vormt een soort van bruine mist. Wanneer de zichtbaarheid minder is dan 500 meter dan mogen er geen vliegtuigen meer opstijgen vanop de Canarische Eilanden.

Het kan dus gebeuren dat men enkele dagen vastzit op de eilanden. Vermoedelijk is het de klimaatopwarming dat de oorzaak is van de vele dagen met zand in de lucht.





Steile rotswanden, grillig gevormde lavabergen, dramatisch neerstortente watervallen en de altijd groene vegetatie maakt dat dit een van de mooiste wandelingen is op Gran Canaria. Ik zal zal deze wandeling zeker in de toekomst nog meermaals doen.







Hoog boven onze hoofden zweven er torenvalken en buizerds in het rond. De ravijn van de torenvalken heeft dan ook zijn naam niet gestolen.





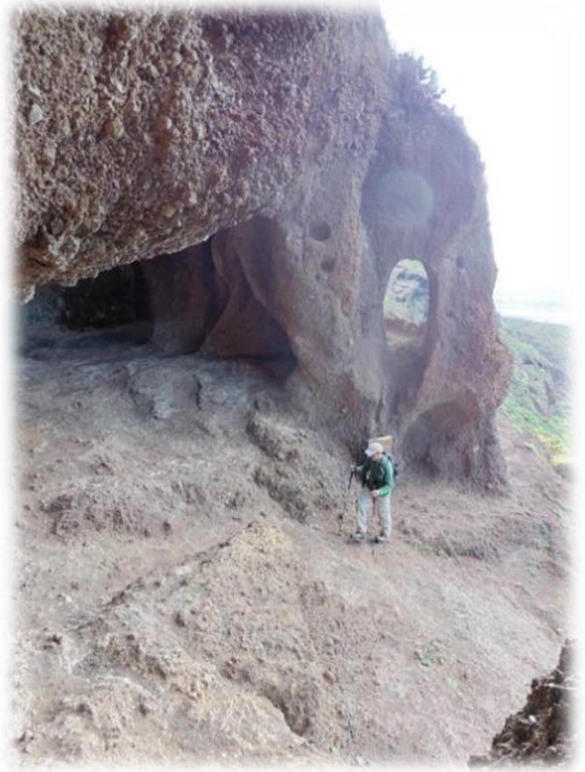
Gran Canaria is van vulkanische oorsprong. 14 miljoen jaar geleden voerden erupties op de bodem van de Atlantische Oceaan tot een kegelvormig eiland.





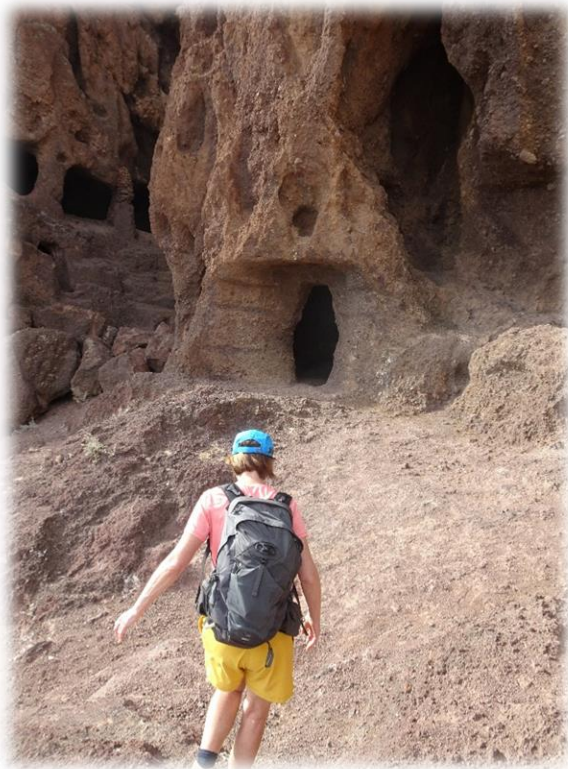
We doen nog een korte wandeling naar enkele grotten. De eerste grot heeft de naam Cuatro Puertas (vier poorten) omdat er vier monumentale ingangen zijn. De eigenlijke grot is 17 x 7 m.



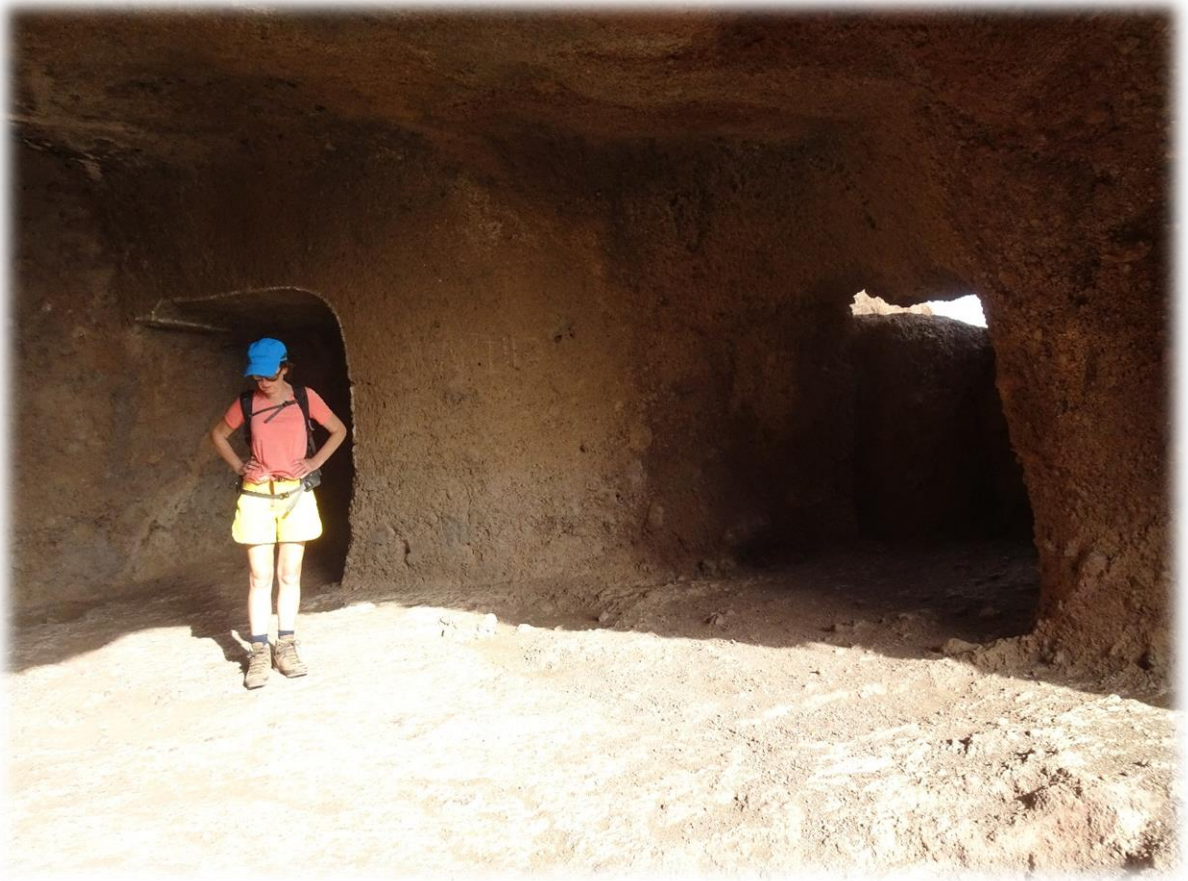


Voor de oerwoners was dit een heilige berg. Van de buitenkant goed gecamoufleerd, herkent men pas tijdens de rondgang, hoe indrukwekkend de rotsvesting is!



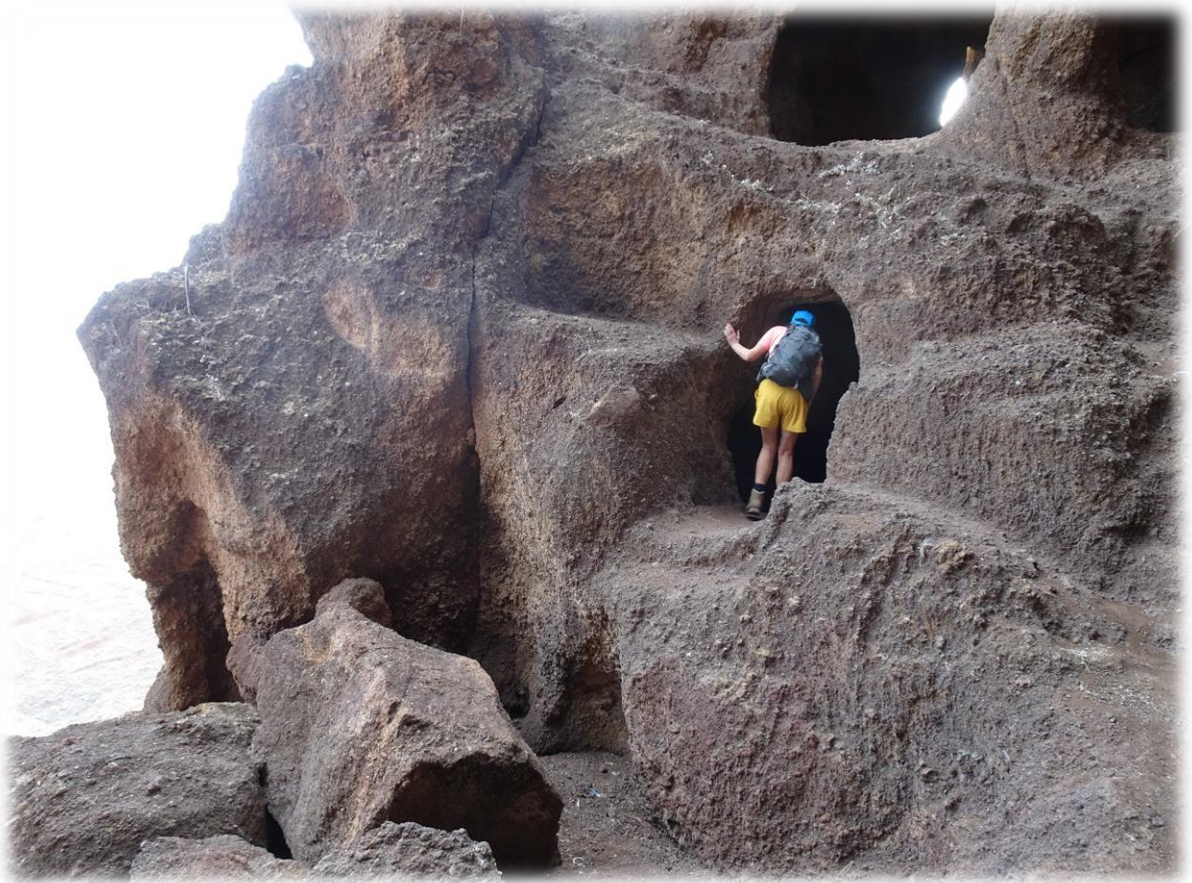


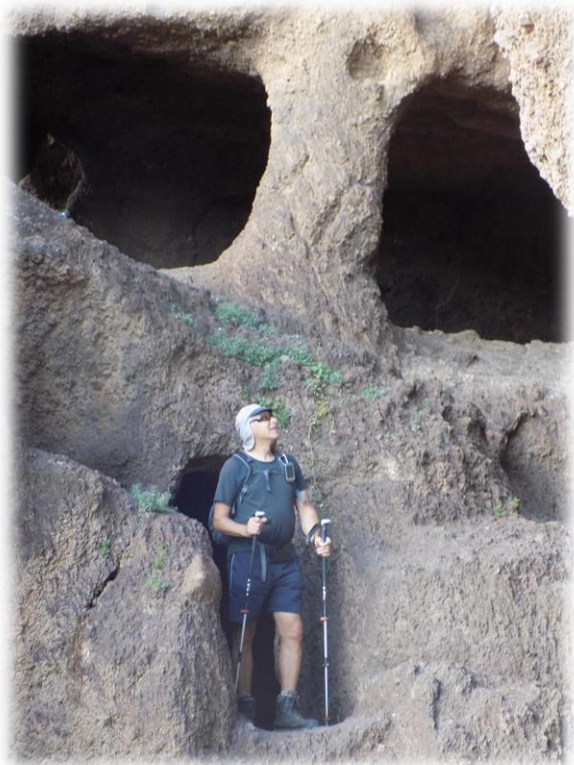
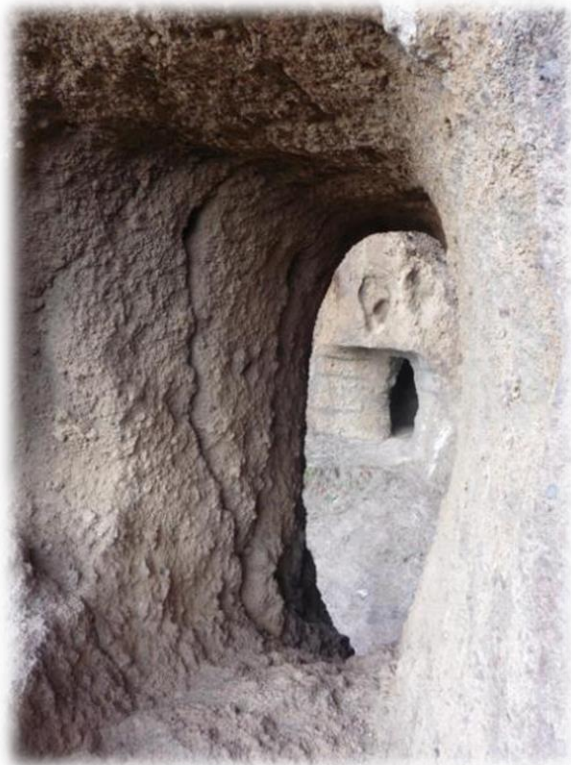
Van hieruit konden de Oude-Canariërs de kust van Las Palmas tot Gando bewaken alsook het hele oosten van het eiland. Tevens hadden ze in de verte zicht op het centrale bergmassief.





De uitgekerfde U vorm zou verwijzen naar een cultusplaats.





Enkele lokale inwoners hebben cactusvruchten geplukt. Met een borstel worden de meeste naalden weg geborsteld. De vruchten kunnen daarna gewassen en geschild worden. Men kan de vruchten zo eten of ze gebruiken in confituur.







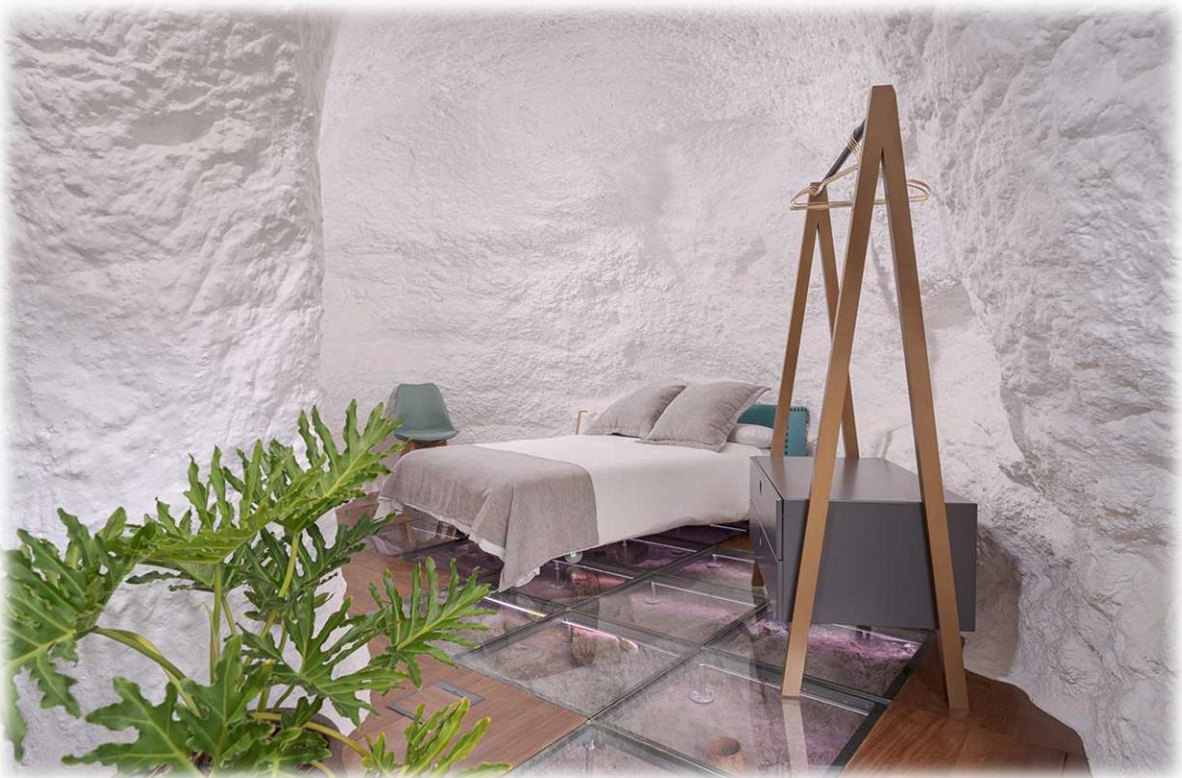
Zeldzaam zijn de grotwoningen in Gran Canaria niet, er zijn er ongeveer 7.000 op Gran Canaria.



Ooit heb ik eens in dergelijke grotwoning overnacht. Een kleine grot doet dienst als keuken. De inrichting is heel eenvoudig.



Een andere, grotere grot, doet dienst als leefruimte en als slaapkamer. In de grot staan geen kasten maar men maakt gebruik van nissen die door de oerbewoners werden aangebracht.



Een groot deel van de grotwoningen wordt bewoond door mensen die er niet zo warmpjes inzitten maar een iet of wat grotere grotwoning kost hier toch zowat 100.000 euro. Voor die

prijs heeft men dan wel een (grot)woning die al een paar duizend jaar oud is maar nog duizenden jaren zal meegaan zonder dat er grote restauratiewerken aan te pas komen.

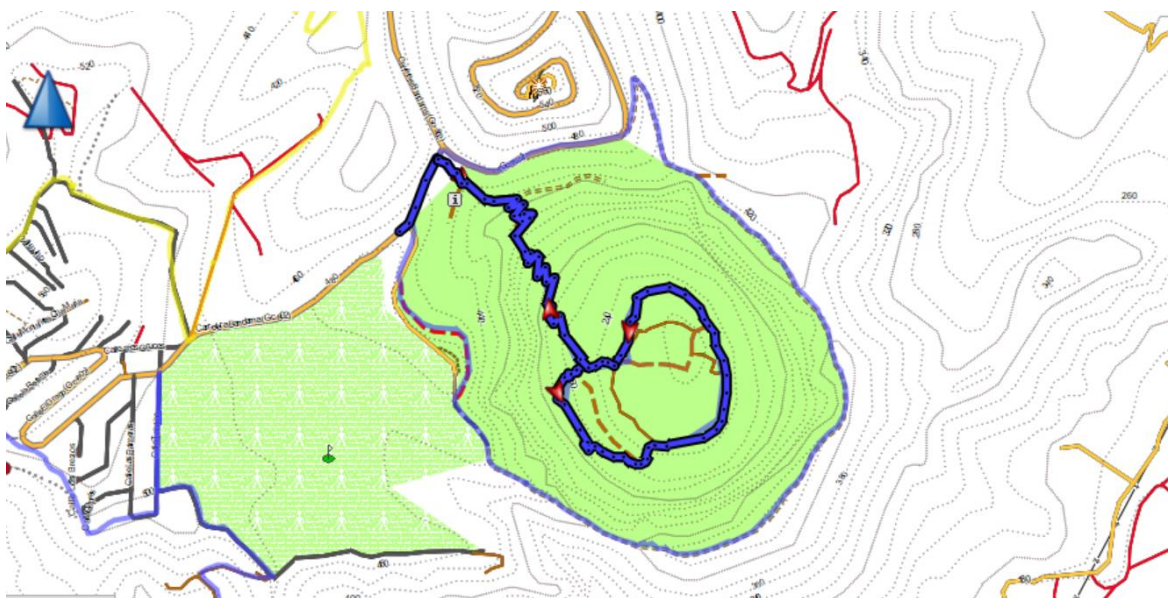




In een grotwoning heeft men nooit airco of verwarming nodig. Zowel in de zomer, bij hete temperaturen, als in de winter, bij koude temperaturen, is het er steeds ongeveer 20°C.

Vrijdag 6 december 2024

- Soort : Heen- en terugwandeling
- Plaats : Bandama krater
- Afstand : 4 km
- Stijgen : 300 m
- Dalen : 300 m
- Duur : 3 uur





9 jaar geleden heb ik voor de eerste keer deze wandeling gedaan. Op de bodem van de krater stond, en staat nog steeds, een klein huisje dat bewoond werd door de bejaarde Agustín. Het was een eenzaat en een kluizenaar die niet erg gesteld was op mensen.



Evenwel kon ik, samen met de andere leden van mijn groep, contact leggen met Agustin.



Agustin heeft zijn ganse leven in de krater gewoond. Met fierheid vertelde hij dat hij nimmer een vrouw heeft gehad. Hij was ook nog nooit naar de stad geweest en wenste er ook nooit te komen.



Hij heeft altijd groenten gekweekt en eens in de week ging hij met zijn ezeltje naar de markt om er zijn groenten te verkopen. Zijn ezeltje heeft hij echter verkocht toen Agustin zijn tuin niet meer kon bewerken.



Foto links onder heeft Myriam (een toenmalig lid van onze wandelgroep) een gesprek met Agustin. Hij had veel familie in het dorp en die hadden allemaal veel luxe maar dat hoefde hij niet te hebben.



Agustin had geen elektriciteit, enkel een radio op batterijen en een zaklamp.. Met ons had hij toen geen problemen om een gesprek aan te knopen maar journalisten haat hij.



Ooit kwam er eens een journalist langs die nog niet eens goededag zei maar meteen een foto nam van hem. Hij vond dat echt onbeleefd. Dat die journalisten maar in de stad blijven. Zelf komt hij uit een groot gezin met veel kinderen. Ze leefden in armoede en ze hadden enkel wat inkomen van de

typische gewassen die toen in de caldera groeiden en zetten een ruilhandeltje op om te kunnen voorzien in de noden van de grote familie. Het waren harde tijden, een tragedie.





Agustin was niet bang om alleen te sterven maar hij was nog gezond en goed te been toen we hem de laatste keer hebben ontmoet. In die tijd, dagelijks, stipt om 15.00 uur, verliet hij zijn huisje en trok hij

naar boven (zo hebben we hem ook ontmoet). 50 meter onder de kraterrand ging hij rusten op een bank en als er dan nog toeristen de krater wilden afdalen dan maakte hij hen duidelijk dat ze moesten terugkeren want om 17.00 uur deed hij het hekken, dat toegang verschaft tot de krater, slotvast.





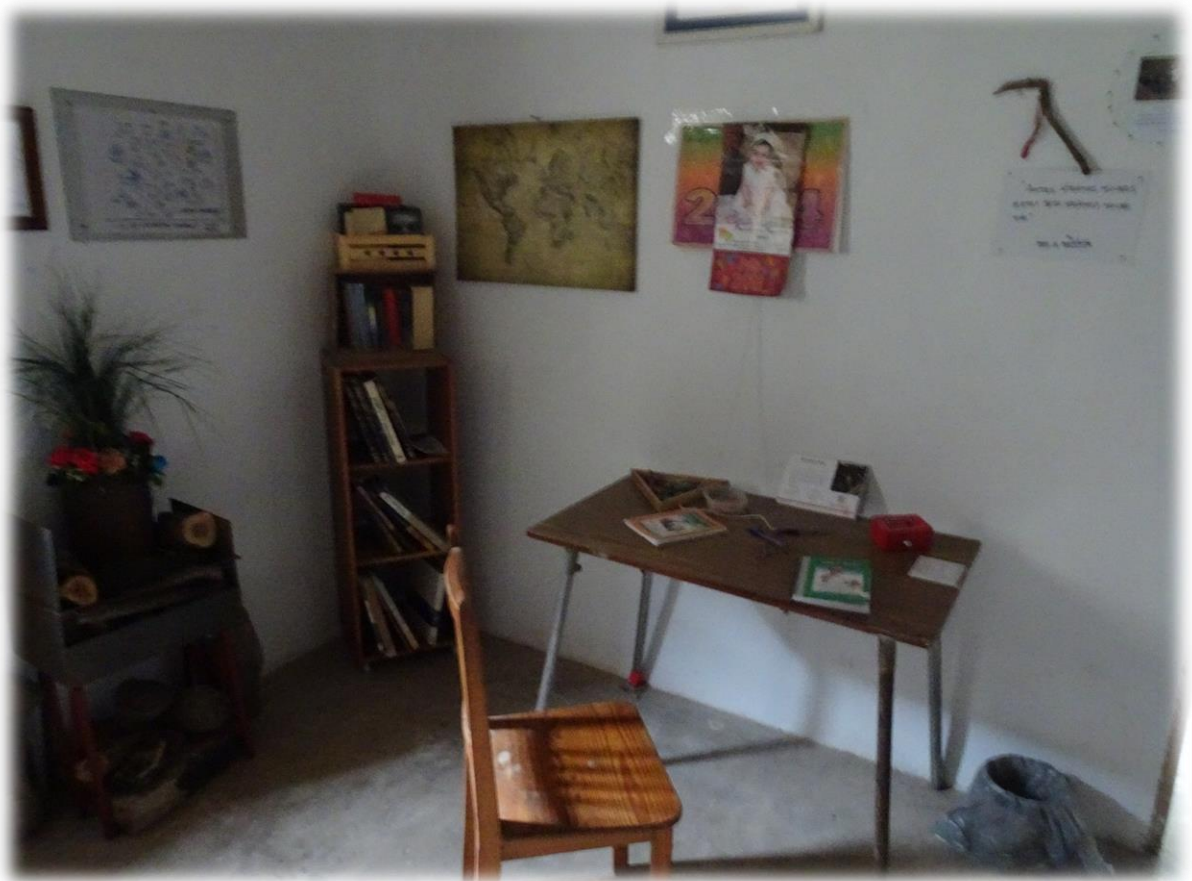
Nadien bracht Agustin meestal nog een bezoekje aan zijn zuster die s' ochtends het hekken kwam openen. Tevens ruimde Agustin de rommel van de toeristen op en beschermde hij de fauna en de flora. Voor deze diensten kreeg hij toen een kleine vergoeding van de overheid.



Op de bodem van de krater is het huisje van Agustin zichtbaar in het rode circeltje. Zijn huisje is nu vrij toegankelijk en doet nu dienst als museum.



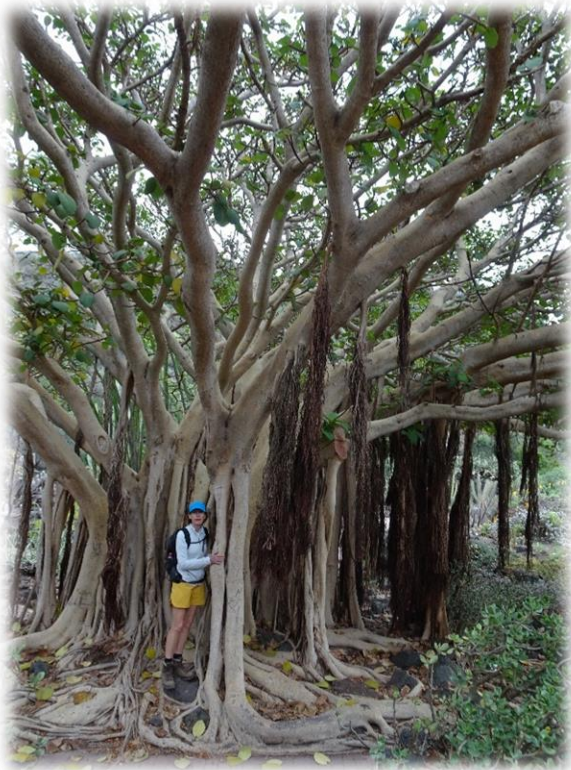
In het huis was een ruimte voorzien voor de ezel. Agustín leefde dus samen met zijn ezel onder een dak.



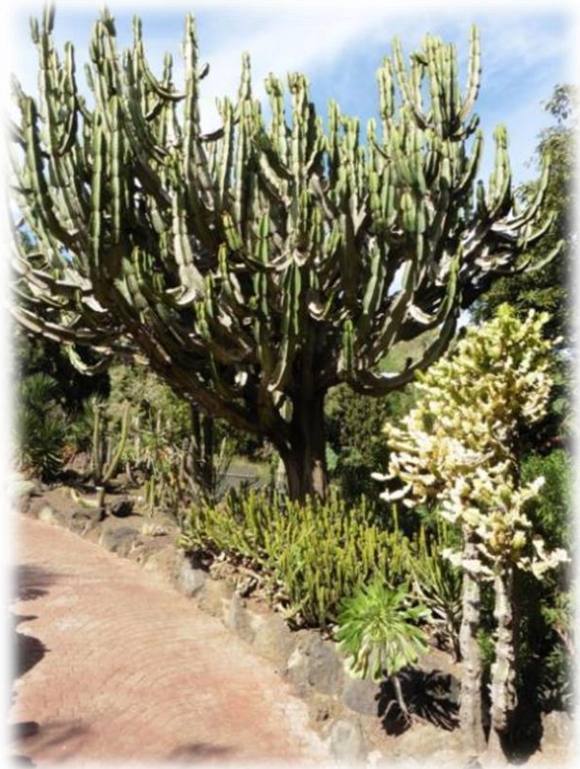
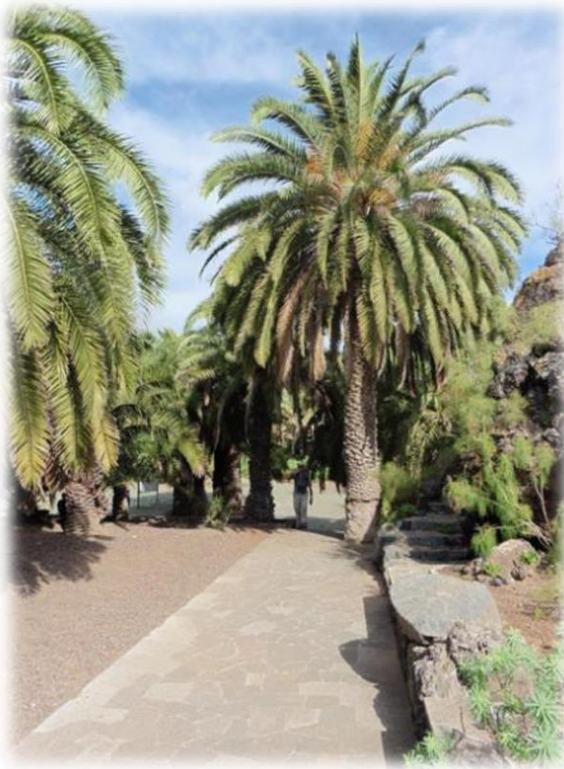




Nadien brengen we nog een bezoek aan de botanische tuin van Gran Canaria. Op de foto links boven staat een fosiel van een boomstam die men opgegraven heeft op het eiland. Het fosiel zou 3.075 jaar oud zijn.



De toegang is gratis. Nagenoeg alle planten die op Gran Canaria groeien treft men hier aan. Er is een grote cactustuin en een palmentuin met rariteiten uit de hele wereld. Tevens vindt men nergens op het eiland meer drakenbloedbomen dan hier op een plek.



Een Canarische torenvalk komt dicht bij ons even rusten. Deze valk treft men enkel aan op de Canarische Eilanden en op Madeira. Hij eet voornamelijk hagedissen.





De dikke ronde cactussen zijn schoonmoedersstoelen of schoonmoederszetels.



In de bomen kwetteren de kanarievogels maar je ziet ze nauwelijks. De kanarievogels, die hier in het wild leven, hebben geen uitgesproken gele of oranje kleur zoals wij die kennen maar zien er eerder uit als een mus. De eilanden zijn niet genoemd naar de kanarievogel. Het is net andersom, het vogeltje is genoemd naar de eilandengroep.

